

”Det sociale” Kommunikation og spin

*Tabet af troen på ”det store entydigt rigtige og gode projekt”¹ har efterladt
plads til de billigere efterligninger*

Spinkulturen lever som kompensationen for det tabte

*Filosoffernes store udfordring har dybest set altid været spørgsmålet om, hvad
der ”er” spin, skin, bedrag eller realitet i det hele*

Vi savner overdommeren – de vises sten

Hvor de store forpligtende og entydige sammenhænge er gået tabt, udelukket, der må man nøjes med forsøget på at komme kognitivt på højde med situationen uden. I den situation er det kun muligt at forstå på baggrund af de adskilte og autonome kognitive betingelser, der karakteriserer det moderne samfunds mangfoldighed af former for selvbeskrivelse.

Samtidens psykosociale forsøg på at kompensere for tabet af ”det absolut gode, almægtige og sande” er mangfoldige. Den moderne selvbeskrivelse ser stadig sig selv som en slags fortsættelse af oplysningens projekt. Det er ironisk, men nutidens oplyste profeter har svært ved at more sig over det, der handler om, at de selv i forsøget på at opløse mørket med erkendelsens klare indsigter risikerer at stå afsløret som det okkulte, besat af jagten på erstatningerne for det, der med en lidt større mental indsats kan forklares som ”postoplysningstidens selvmystificering”.

Forestillingen om udviklingens nødvendige retning, tidens pil, forestillingen om det umulige i, at det engang opdagede og afklarede igen skulle kunne rulles tilbage i glemsel og mørke, er noget af det, som de nutidige forstår som det moderne, men som de er levende modbeviser på rigtigheden i. Det er det store projekts selvmystificering, som de moderne praktiserer.

¹ Jeg tænker på det projekt, som ”postmodernisterne” henter deres definition i relation til, nemlig det moderne; oplysningstiden med dens idealer, troen på de fornuftige menneskers harmoniske, oplyste og konsensusprægede samfund, den kummulative tilvækst i viden og det vidensbaserede og rationelt indrettede samfund, eller de store fortællingers tid. Nu kan man sige, at ”postmodernismen” er blevet mindre moderne. Men det ændrer ikke på, at nutiden er mindst lige så differentieret, som da det blev moderne at tale om det ”postmoderne”. De store fortællinger af religiøs art, udviklingstroen med dens mange ansigter og mangfoldigheden af forsøg på at ”hænge på udviklingen” vidner mere om tro og ideologi end om et samfund, der er kognitivt på højde med sig selv, og endnu mindre om et samfund der er kognitivt forud for sig selv. Disse former for ”-ismer” er aldeles nutidige, og kan derfor med ret kaldes for ”modern-ismer”. Denne definition af ”modernismen” er helt central i min bog, ”Realitetens konflikt versus konfliktens realitet”, udkommet på eget forlag, Det Stenske Forlag, d.1/12 2011. Bogen er ikke udsolgt, selv om diverse netbutikker og netbaserede søgefaciliteter af en eller anden grund har valgt at påstå det her d.1/1 2012.

Vor tids selvudråbte profeter, religionserstatningens vismænd, økonomerne, ja selv de højest rangerende symbolanalytikere, spindoktorer og mediemoguler, de risikerer hele tide at stå afsløret som dem, der skaber mere mørke end lys omkring sig med deres forsøg på at frembringe det moderne, sætte det sociale i et bestemt lys af fortrolighed, selvfølgelighed og udvikling.

De største spindoktorer² tror klart nok ikke på det entydige i oplysningens projekt længere, men henter alligevel noget af deres magi ved at kompensere for tabet af de entydige sammenhænge, oplysningstidens idealer. Det sker med de konstante både udtalte og tavse appeller til det moderne samfunds kriterier for succes.

Under dække af billedet på oplysningens idealer forfølger de erstatningen for disse idealer. Magten – den kommercielle succes, sammensmeltningen mellem politik og økonomi – ernærer sig og udfolder sig i alliancerne mellem kommercielle massemedier, det politiske system og markedets andre aktører.

Der er ikke nogen, der behøver at tro på noget. Derfor fungerer følelsen af at være med, der hvor det sker, så meget mere dragende. Når man dybest set ikke aner, hvad det drejer sig om, ja så virker det så meget mere bekvemt at kunne forsvinde i orkanens øje, der hvor alting sker uden mål og med.

Magten

Magten består fx i evnen til at italesætte politikerens som beslutningstager, ”som om” det var beslutningstageren, der bestemte noget som helst. I virkeligheden er beslutningstagerens magt funderet i beskrivelsen af magten, beslutningstageren som succes eller fiasko. Succes i moderne forstand er i den grad blevet identisk med politisk magt, kommerciel succes og beherskelsen af det modernes italesættelse. Der, hvor det sker, det er i aksen mellem de største nyhedsbureauer, de andre medier, spinmestrene, politikere og erhvervsledere.

Det gælder for os alle, og især for de økonomisk og politisk højestflyvende, at jo højere status, vi har for os selv og andre, dvs. jo mere vi føler at vi har at tabe, des

² Den massive og helt entydige mængde af løgn, som medier og VKO-regeringens spindoktorer og politikere har dækket de vigtigste af sine beslutninger ind under, afslører at man på ingen måde selv tror på noget som helst, men ene og alene går efter magt for magts skyld. Tænk på Anders Fogh Rasmussens begrundelse for sin vigtigste beslutning, Saddams masseødelæggelsesvåben, undskyldningen for at gå i krig i Irak for olie, Søren Gades læk via Jacob Winther til pressen om jægerkorpset i Afghanistan, de falske oversættelser af ”Jægerbogen” fra forsvarsministeriets side, Birthe Rønns tilsidesættelse af internationale menneskerettigheder i sagen om de statsløse Palæstinensere, Klaus Hjorts misinformation af folketinget og manipuleringer med arbejdsmarkedsstatistikkerne, Lars Løkke Rasmussens illegitime gaver til den private sundhedsindustri (efterfølgende obstruering af Rigsrevisionens arbejde med at afdække det), massemediernes ubegrundede hetz mod vor nuværende statsminister, løgnagtige påstande om skatteunddragelser, den gennemgribende systematiske misinformation og fordrejning af det kup, som er nært forestående i forhold til samtlige gamle medlemslande af EU, hvor den ekstremt markedsfundamentalistiske udgave af en institutionaliseret form for monetarisme vil være en realitet med landenes tiltrædelse af den nye ”Finanspagt”! Direkte løgn og misinformation er let at se, men den mere subtile form for gudstjeneste og troldmandskunst ligger på det niveau, som filosofferne kalder det transcendentale niveau, der hvor selve erkendelsens forudsætninger dikterer hvad der viser sig for øjet i det ydre! Dette stof er langt sværere at have med at gøre, end decideret løgn, bedrag og bevidst misinformation.

større troldmand tenderer vi mod at være, især for os selv. I virkeligheden er der ingen, der styrer noget særligt, for jo nærmere den enkelte føler sig det, der ifølge alle beskrivelser skulle være en succes, des mere entydigt går den enkelte i et med inertien i den patetiske sundhedsindustri, økonomiens selvdestruktive vækst, den afmægtige tilbedelse af magten for magtens skyld, selve kernen i spinmestrenes, politikernes og erhvervsledernes trosindhold, billedet, som man ernærer sig ved og som man holder op for hinanden i et væk.

Vi moderne mennesker har ikke så meget at lade vore primitive forfædre høre, hvad evnen til at bedrage sig selv åndeligt angår. Overbevisningen om at stå for selve lyset, som oplyste og moderne borgere, kan lige så godt ses som det mørke, vi seende sætter omkring os i udviklingens og oplysningsidealets skær.

Det interessante i det moderne samfund er fx kun sjældent temaet, altså det der eksplicit falder i fokus for opmærksomheden. Det er mere selve teateret, der er interessant, end det projektørerne viser deroppe på scenen.

Når politikeren fx beskrives som magthaveren – hvor magten mere korrekt kan beskrives som den, der ligger i selve italesættelsen af politikeren som magthaver, end hos politikeren selv – så kan man sige, at det er at lade sig bedrage, hvis det entydigt tages for pålydende. Magthaverens magt hviler i sin beskrivelse som magthaver. I sig selv har magthaveren ikke meget magt.

Når valutaen fx beskrives som undervurderet, er det ikke udtryk for en afdækning af valutaens værdi, men snarere en værdistigning, der er intentionen med beskrivelsen. Valutaen har dybest set ingen værdi i sig selv, men fungerer bedre eller dårligere som betalingsmiddel, alt efter hvor stor tillid den nyder hos det økonomiske systems iagttagere³.

Vækstens potentiale beskrives som uanet, men svinger hysterisk op og ned i takt med troldmændenes skiftende succes med at tale den op og ned⁴.

Genstanden lever ved opmærksomheden, fremstår ”som om” den var noget i sig selv. Man skal helst ikke tænke for meget over at genstanden for opmærksomhed står i gæld til selve opmærksomheden, for så mister italesættelsens effekter sin virkning.

Opmærksomheden centrerer sig om det, der figurerer i centrum for den, temaet for opmærksomhed, men det langt mere interessante er lysmesteren bag det hele, det der styrer opmærksomhedens retning. Det er her, at magien er. Det ved spinmestrene alt om.

De små afslørende sammenbrud

Det moderne afslører sig der, hvor magien bryder sammen; når magien i form af italesættelse, spin, illuderering og projicering afslører sig som netop magi, italesættelse, spin, illusion og billede. For netop der – hvor opmærksomheden ikke længere forsvinder i italesættelsens tema, spinmesterens italesatte fænomener, det

³ Det gælder for Euroen i en grad, der nærmest virker blændende, når først man har fået de briller på.

⁴ Alle løber efter den. Lige som fuglene, så føler de sig overbeviste, bare der er nok bag bevægelsen til at tale om flok, folk som flest nok!

der skulle komme til syne gennem beskrivelsen, tegnet, billedet, dvs. der, hvor opmærksomheden i stedet retter sig mod det performative, italesættelsen selv, den visuelle og audiovisuelle projicering, fremmaningen af betydningen af alt og det modsatte – der mister magien, italesættelsen, spinmesteren og selve kultens selv-scenesættelse sin magt. Det ved man alt om på redaktionsgangene i massemedierne førerbunker, hos politikerne og deres spinmestre⁵.

Forskellen mellem spin, propaganda og oplysning er gået i sig selv med den stort anlagte italesættelse af en medieskabt realitet. Ritzau og de andre nyhedsbureauer har under dække af sin demokratiske frihed legitimeret prostitueringen i forhold til markedsideologien og de politiske grupper, der har internaliseret markedets succeskriterier som selve realitetsprincippet i deres kognitive performance. Alle kan på den måde legitimere, hvad de bidrager med i det moderne samfunds selv-scenesættelse under henvisning til markedet som vilkåret, den højere nødvendighed eller naturen selv med alle dens love, der samtidigt fremstår som formålet i tilværelsen, der fritager dem for pligten til selv at sætte et formål. Det er dybt ironisk, at markedets nødvendighed på den måde bruges som den perfekte undskyldning for at lade den personlige frihed gå under, demokratisk og økonomisk af hensyn til overlevelsen i kommerciel forstand. Udtrykket ”socialdarwinisme” er dækkende for den herskende ideologi, nemlig Milton Friedmans liberalisme, markedsfundamentalismen, den institutionaliserede monetarisme⁶. Men det vil man ikke vide af.

Statistik opinion og markedets kviksand

Det eneste, der tæller i politik, medieverden og erhvervsliv, er omsætning og opinionstal. Man lever således for at overleve på markedets betingelser, og det eneste mål, man har for sin succes, det er talværdierne og deres statistisk optegnede gennemsnitsværdier.

Undskyldningen for at gå ud i kviksandet går på, at hvis man ikke underkaster sig markedets og det politiske systems betingelser, ja så er man dømt til at ryge bag af dansen.

Det faktum, at det eneste, der for alvor truer det moderne samfund, er den patetiske og ekstremt selvdestruktive overlevelseshet, ja det er der slet ikke overskud til at beskæftige sig med på redaktionsgangene, i erhvervslivet eller i direktionsgangene hos de politiske partier. For hvis man for alvor begyndte at fokusere på det selvdestruktive i selve det moderne samfunds succeskriterier, ja så ville man

⁵ Det var da også lang tid før dem, at eventyret om ”Den store troldmand fra Oz” blev skrevet. Det handlede om, at han blev afsløret som en ganske lille mand, en humbugsmager, der dog i flg. eventyret alligevel havde gjort sit folk lykkeligt, ved at overbevise det om, at det var lykkeligt!

⁶ Vi kommer ind på den ”Europa-pagt”, som de europæiske ledere definerede ved deres sidste møde her i 2011, og som forventes vedtaget under Danmarks formandskab i begyndelsen af 2012. Men det er ingen underdrivelse, når det liberale parti, Venstres formand, Lars Løkke Rasmussen, kaldte pagten for ”ren borgerlig politik”. Medierne og oppositionen har klart nok ikke noget at være i opposition til her, hvor Helle Thorning så klart går ind for at afskaffe de respektive medlemslandes, her under Danmarks, mulighed for at føre socialdemokratisk og mere traditionel keynesiansk økonomisk politik. Men det kommer vi ind på igen senere i dette essay.

øjeblikkeligt miste troen på at være del af et fremskridt, den sidste form for tro som man har.

Man er nødt til at påstå, at man tror på det formålmæssige i det moderne samfunds selvnegerende succeskriterier, ellers har man mistet sit hold i tilværelsen, påskuddet for at give sig den sidste rest af mening i tilværelsen, for at være med der hvor det ”sner” hele året. Det er kviksandets logik: For at gå, må man drages mod sandet og synke, eller slet og ret markedets lov, naturlov, socialdarwinismen, som det har heddet sig, der hvor man ikke af misforstået høflighed er bange for at tale grimt om det grimme.

Således går den individuelle frihed under i flokken, hvor ”fællesskabet (flokken), frihed og demokrati” er de paroler, som man gemmer sig under. Individet kan ikke længere se sig selv for flokken, fuldstændigt lige som tyskerne forsvandt i rækker og geledder, da de begyndte at gå i takt under sidste store depression i trediverne! I dag er man ikke bange for at kalde Nazismen et eks. på socialdarwinisme, og hvis der komme en tid efter os, vil man måske have lettere ved at tale om den moderne liberalisme som socialdarwinistisk flokmentalitet. Det er mit bud på en bedre fremtid, her nytårs dag d.1/1 2011.

Det, som man altså af indre social nødvendighed er udelukket fra at forstå og agere ud fra, er, at summen af det moderne samfunds bestræbelser på at overleve i kommerciel forstand, er det, der for alvor truer samfundets egne livsbetingelser; Hvad man ikke forstår, det eksisterer ikke for den fattige forstand, og, konkluderer forstanden, fejlagtigt, autistisk overladt til sin egen indre tvang: Hvad der ikke eksisterer for forstanden, det eksisterer slet ikke!

Den indre sociale kognitive tvang blokerer for indsigten i det sociales forankring i en ydre nødvendighed, der ligger i, at man tenderer mod at underminerer livets forudsætninger med al den moderne succes⁷! Det er selve paradokset, den performative selvnegation i det modernes succes⁸.

Det er sandheden om det oplyste moderne samfund, den sandhed, der som følge af dette samfunds indre nødvendighed er dømt til at falde i mørke for vor tids shamaner og troldmænd. De moderne troldmænd er i sandhed magiske på et plan, som de ikke selv forstår.

⁷ Der er da heller ingen, der gider høre om global opvarmning, det faktum at 50% af verdenshavene fiskebestande er truet, at biodiversiteten på land og i havet forsvinder, at jordens vækstlag eroderer, at energireserverne forsvinder i takt med at vi brænder dem af, at befolkningstilvæksten overskrider alt, hvad de forsvindende livsbetingelser kan bære, nej det er der ikke afsætning på, det sælger ikke hos de økonomisk højtflyvende, der for sin part bidrager suverænt mest til undermineringen af livets mere naturlige forudsætninger her på den lille blå planet, der befinder sig mindst 600 lysår fra det nærmeste vi kommer en anden planet, hvor der kunne tænkes at være mulighed for liv! Og når vi hører om kinesernes vækstrater, ja så er det eneste vi tænker på, at nu må vi for alt i verden se at få skruet op for vor egen, så vi kan få brændt jorden af i en fart, for ellers så går vi bare bag af dansen!

⁸ Sagt på en anden måde; summen af delrationaliteter bidrager ikke til og går ikke op i en højere rationalitet. Tværtimod, samlet set tenderer mangfoldigheden af former for moderne succes mod at underminere det sociales generelle livsbetingelser, dvs. til noget der med en hvis ret kunne kaldes for den ”højere irrationalitet”.

Magien lever ved at sætte temaet, ”som om” det var italesættelsens realitet, der var realiteten. Men når magien falder som genstand for opmærksomheden, som det der ”er”, så er det ude med den. Så er det italesættelsen, der ”er” realiteten, og ikke italesættelsens realitet. Det ved spinnestrene, politikerne og erhvervslederne. Derfor har de så travlt med at styre opmærksomheden væk fra sig selv, væk fra det faktum, at magten ligger i kontrollen over opmærksomheden.

De ved godt, at det er her det sker! Det er her, at oplysningens projekt bryder sammen, her at erstatningen for forestillingen om det absolut gode, almægtige og sande mister sit tag. Det er her vi får øje på lysmestrene, de små spindoktorer, der hverken er rigtige kunstnere eller troldmænd.

Det er ikke det du siger, det er mere måden du gør det på!

Det har aldrig kun været det, der blev sagt og fremmanet, der var værd at lægge mærke til. Det var altid lige så meget det, at det skete og måden altså, at det skete på! Selve den proces, der ligger i fremmaningen af sagens alvor, eller erstatningen for den, de selvnegerende succeskriterier, er i sig selv mindst lige så magisk og skabende i det moderne samfund, som de betydninger, der bringes til live på den måde!

Niklas Luhmann skrev igen og igen, at det sociale, dvs. samfundet, ”er” sin kommunikation, og alle de moderne troldmænd hader ham af et godt hjerte for det, mest fordi de bare er nogle dårlige kunstnere.

Betydningernes liv er det sociale realitet, også selv om de er bygget op om nogle referencer, der henter overbevisningens magt i kraft af kriterier for gyldighed, der fører sin egen autistiske tilværelse bag rampelyset. Det er tit denne autisme, de små lyssky scenemestere, der som egne troldmænd render rundt og skaber det, der inden for samme mekanisme forveksles med den skinbarlige virkelighed, mestendels på grund af egne men også publikums kognitive svigt. Realiteten bag den skinbarlige virkelighed er denne autistiske mekanik. Det forbandede ved det hele er så, at vi manifesterer, dvs. på det konkrete levede kognitive niveau, aldrig kommer bag om mekanikkens vilkår. Der er nemlig tale om mere end bare teknik!

Det er således et kognitivt vilkår, at det sociale er ude af stand til at forstå sig selv, samtidigt med at det udlever sig. Det kan man lære af at filosofere over og betragte historien. I forsøget på at læse samtiden er vi således dømt til at skrive videre på den.

Det store moderne oplysningsprojekt byggede på forestillingen om det statiske, indsigtens endegyldige afklarethed. Det var så at sige den form for essensmysticisme, der fungerede som vigtigt element i en proces, der ikke des mindre var udtryk for en forandring, forvandling, der netop var dømt til at forbryde sig mod det statiske, endegyldige, altså forestillingen om det afsluttede og substantielle bag og i det hele, det som oplysningens idealer sigtede mod at afsløre, men som de i stedet kom til at illudere, opfinde, under dække af at ville bringe oplysning

over det fremmede som andre opdagelsesrejsende, der kom til de fremmede kontinenter, som de sendte breve og optegnelser hjem om.

Den vestlige verden har over de sidste tre til fire årtier lært at tilbede den markedsfundamentalistiske udgave af Milton Friedmans monetarisme. Modellen er truet inde fra, af systeminterne årsager, det er eurokrisen et levende udtryk for. Friedmans primitive filosofi cirkler om forestillingen om økonomisk ligevægt, hvor det hedder sig, at hvis bare man slipper markedet frit i sin ideelle form, så vil mekanismen af sig selv føre til økonomisk vækst for alle.

Staterne har ofret deres sidste midler i forsøget på at redde mekanismen over de sidste år. Derfor er de dybt forgældede. Løsningen var problemet, man ofrede sig for markedet, og nu er staternes gæld problemet i hele EU.

Her hjemme har staten sat ikke mindre end fire bankpakker i værk, for at redde den finansielle sektor. De største banker kan derfor gøre hvad de vil, for staten har med den sidste pakke lovet at holde hånden under dem, uanset hvad de gør. Sektoren satser hele butikken, for udbyttets skyld, som stadig er privat, og det sker uden frygt eller ansvar, for staten står parat til at nationalisere tabene, hvis det skulle blive nødvendigt. Markedets største aktører er nemlig udråbt til at være systembærende, dvs. de er for vigtige for markedet til at lade gå ned. Og da markedet er udråbt til at være løsningen på alle problemerne, ja så må det offentlige jo redde det, hvis det ikke kan gå selv. Logikken er så infamt fordummende, så man må tage sig fortvivlet til hovedet over alle de idioter, der orienterer sig i forlængelse af den.

Over de sidste årtier har man i overensstemmelse med modellen satset på valutaens stabilitet. Bekæmpelsen af inflation er den officielle førsteprioritet. Staten har af samme årsag mistet retten til at udstede penge, ved at køre med underskud, som nationalbanken finansierer⁹. Kun de allerede eksisterende kapitalværdier må danne grundlag for udstedelse af penge, ved at der udstedes lån i dem.

Problemet er nu, at priserne på kapitalværdier er faldet i takt med, at den egentlige produktion er flyttet om på den anden side af jorden, og i takt med at priserne på naturressourcerne er steget (der bliver jo færre og færre naturressourcer, i takt med at de forbruges (væksten i omsætning fører til mangel)). Det eneste, der nu er tilbage i overmål, er et produktionsapparat, hvis kapacitet er baseret på fossile brændsler og så gæld. Arbejdskraften er for dyr i forhold til i Asien. Købekraften forsvinder, dvs. pengene forsvinder her fra den vestlige verden, hvor kun gælden er tilbage!

En evt. vedtagelse af den nye europæiske finanspagt vil kun gøre problemet større. Pagten er slet ikke løsningen, sådan som Merkozy har dikteret den for resten af EU. Hvis der havde været tale om en eksamensopgave, så havde der stået misforstået emne¹⁰ i vurdering af løsningsforslaget, pagten.

⁹ Det har så ikke været helt forbudt alligevel. Når bare det sker for finanssektorens skyld, eller USAnsk, i krigens tjeneste, ja så er det helt ok.

¹⁰ <http://www.spiegel.de/wirtschaft/0,1518,803646,00.html>

Randstaterne i EU lider under det indre markeds fri konkurrence. De kan ikke klare sig. Valutaen har gjort deres omkostningsniveau for højt for udlandet, resten af det indre marked. Og de taber penge, ressourcer, kvalificeret arbejdskraft o. a. til andre dele af markedet. Deres stater har forsøgt at hjælpe hjemmemarkedene, men pengene forsvinder fra regionerne lige så hurtigt som staterne har givet dem fri her. Muligheden for at devaluere de nationale valutaer er væk. Grundlaget for at låne forsvinder, fordi kapitalen også forsvinder. Arbejdsløsheden er gigantisk. Folk er sure. Men demokratiet er korrumpet af markedsfundamentalisterne, de rådne medier, korrupte politikere, EU-teknokrater og finansfyrster!

Merkozy forlanger budgetdisciplin¹¹, asociale besparelser, blotlægning af randområdernes sidste offentlige og nationale værdier for den sejrende internationale og centraleuropæiske storkapital. Resultatet bliver selvfølgelig folkeligt oprør¹².

Den europæiske centralbank kunne, hvis der ikke var kunstige forhindringer for det, gå ind og hjælpe de ramte stater. Men den må ikke. Den må ikke købe staternes gældsbeviser eller sælge fælleseuropæiske obligationer, for på den måde at regulere og styre penge i de retninger, hvor der er mere brug for dem.

Penge genereres ifølge centralbankens grundlov kun hos dem, der allerede har! At belåning af tomme kapitalværdier, motoren i de sidste 30 års monetaristisk inflation, ikke skulle være inflation, ja det er en politisk beslutning, truffet hos de sejrende centraleuropæiske monetarister, Merkozy-adepterne.

Før staternes frivillige underkastelser i forhold til monetarismens doktriner der havde man også inflation, men det var fortrinsvis i lønninger, forbrugsvarer og naturressourcer. Situationen med arbejdsløshed i 70'erne skyldtes det fundamentale skift i den realøkonomiske problemstilling, der handler om, at det allerede dengang ikke længere var arbejdskraften, der sætter grænser for vækst, men naturen. Det har man aldrig villet indrømme i hverken den røde eller den sorte blok. Påstanden om det mulige i evig økonomisk vækst udbredes fra alle ledende cirkler, som om at man ikke kan vide, at mere til den ene betyder mindre til den anden.

De sociale konflikter er søgt dysset ned med løggen om det mulige i evig økonomisk vækst. Man har forsøgt at dække over og fortrænge den åbne konflikt om jordens begrænsede livsbetingelser med løggen om, at evig økonomisk vækst er mulig. Men det eneste, der ikke er grænser for, det er inflation. Og inflation i kapitalværdierne har først og fremmest betydet større råderum til dem, der allerede havde, på bekostning af dem, der hverken har, har haft eller vil få.

¹¹ Viljen til at putte penge i redningsfonden til resten af EU er også begrænset i det tyske: http://www.elpais.com/articulo/economia/Merkel/ampliar/fondo/rescate/hunde/euro/minimo/anual/elpepieco/20111214elpepieco_3/Tes

¹² Oprør = brune støvletramp, potentielt resultat af selve den udvikling inden for unionen, som reminiscenserne af den traditionelle venstrefløj har travlt med at fremstille som den trussel, som unionen skulle være garantien imod!

Pengene, købekraften, efterspørgslen er mere og mere ensidigt blevet genereret i hænderne på dem, der har de kapitalværdier, der kan belånes. Men det er slut nu! Hvorfor? Jo, fordi selv markedet med alle de dybt overtroiske markedsfundamentalister i regeringer, medier, centralbanker, finanssektor osv., de tror ikke længere på at priserne på kapital vil stige! Derfor falder de! Og, da staterne har besluttet, at penge kun må sættes i verden ved at belåne kapitalværdierne, ja så er centralbankernes mulighed for at udstede penge væk.

De danske massemedier er sammen med oppositionen fantastisk glade for Merkozy's anbefaling af et statskup, den bilateralt indgåede finansunion, skræddersyet til at omgå EU's nuværende formelle rammer, institutioner og nationalt demokratiske og forfatningsmæssige forhindringer. De arbejdsløse, som må betale prisen for de centralt dikterede besparelser på staternes finanser, når den institutionaliserede monetarisme er gennemført med pagten, bliver ikke spurgt om noget. Herefter hedder det forfatningssikret minimalstat, maksimal servicering af finanssektoren, underkastelse af de sidste offentlige instanser i forhold til den vestlige verdens sidste krampagtige forsøg på at redde sine kapitalværdier, sin valuta.

Japan og Kina har besluttet snarest at indgå et valutasamarbejde de to nationer imellem¹³. Verdens næststørste og tredjestørste økonomi vil herefter handle internt med betaling i egen valuta. Det vil medføre en erodering af dollarens nuværende position som verdens førende reservevaluta, og europæernes drøm om at overtage amerikanernes rolle fortøner sig af samme årsag i fjernøstens tåger.

SSFR- regeringen har endnu ikke formået at forholde sig intellektuelt forpligtende til det løsningsforslag, som Merkozy har dikteret EU at vedtage i netop den periode, hvor Danmark har formandsposten for EU. Det er ikke herfra, at man skal forvente en forpligtende kritik eller forståelse for pagtens betydning for den europæiske krise eller den langt dybere økologiske krise, som hele verden befinder sig midt i.

De Radikales leder, Margrethe Vestager har afvist at forholde sig kritisk til pagten under henvisning til, at detaljerne i den er alt for ukendte til, at man kan sige noget kritisk om den. Pudsigt nok er den rigelig klart formuleret, til at hun sammen med regeringen kan argumentere for den. Enhver der kritiserer deres misforståede løsning på eurokrisen, er ifølge Vestager og regering imod udviklingen, EU, Euroen, dvs. parat til at sige farvel til den store integrationsproces, der også lever som en slags erstatning for "det store sande oplysningsprojekt" i den siddende regerings fattige forstand. Jeg tror sådan set heller ikke på nogen form for frugtbar dialog med hverken hende, regeringen, oppositionen. Det følger lige som af min egen form for autisme, der stråler ud af hver eneste af mine formuleringer.

Alle de klemmer, som den siddende regering har på oppositionen, fx på Troels Lund Poulsen og Søren Gade, vil ikke komme til at fungere som andet end undskyldning for ikke at se på det statskup, som regeringen er parat til at gøre helt i overensstemmelse med mediernes og oppositionens ønsker og hede drømme, når

¹³ <http://www.spiegel.de/politik/ausland/0,1518,druck-805816,00.html>

man sammen vedtager det forfatningssikrede markedsfundamentalistiske samfund på overordnet europæisk plan.

Det kan godt være, at oppositionen og medierne ikke fik den regering, som de ønskede sig ved valget i 2011, men den, de fik med Helle Thorning & co., går lige så fanatisk ind for markedsfundamentalismens institutionalisering, som oppositionen og medierne¹⁴ har en noget længere tradition for at gøre. Det er trist, for det beviser, at folkestyret ikke fungerer, at der ikke er forskel i de helt afgørende holdninger til de vigtigste spørgsmål, at der er lukket for forpligtende kognitiv adfærd, lige nøjagtigt her hvor det går helt galt.

Danmark vil ikke gøre nogen forskel med sit formandskab for EU det næste halve år, og Europa og den vestlige verden vil af egen indre nødvendighed banke hovedet mod muren. Hov, vil man sige, hvad var det lige der skete her. Måske rejser man sig igen, tager endnu et tilløb, længere og med større fart så vil man møde fremtiden, ind til lyset går ud i hulrummet mellem ørerne. Vi skal alle af dage på den ene eller anden måde. Det store spørgsmål er hvilken forfatning, som vi efterlader verden i. Må Gud bevare Danmark, EU og hele rosset. Vi har ikke tjek over en skid!

Mvh. Steen
Odense d1/1 2012

¹⁴ <http://www.information.dk/telegram/287749>